

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200666
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200666.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu T., bytom O., zastúpeného advokátom JUDr. Bartolomejom Kaščákom, advokátska kancelária, Vranov nad Topľou, Milana Rastislava Štefánika 171, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Vázovova 2, v konaní o preskúmanie rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 02. júna 2011, č. 44079/2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/67/2011-37 z 22. februára 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa §250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. 44079/2010 z 02. júna 2011.

Predmetným rozhodnutím správny orgán podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) zamietol odvolanie žalobcu podané proti rozhodnutiu Colného úradu Michalovce - platobnému výmeru zo dňa 21. októbra 2010, č. 26281/2010-5364, ktorým bol daňovému subjektu - žalobcovi určený základ spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobie 22. septembra 2009 v množstve 40,2622 hl 100 %-ého liehu kódu kombinovanej nomenklatúry 2.207 pri teplote 20 oC a 15,3294 hl 100 % liehu kódu kombinovanej nomenklatúry 2208 pri teplote 20 oC a vyrubená spotrebná daň z liehu za zdaňovacie obdobie 22. septembra 2009 vo výške 52.221,64 eura.

Odvolací správny orgán rozhodnutie odôvodnil tak, že dňa 22. septembra 2009 bola colným kriminálnym úradom vykonaná domová prehliadka v rodinnom dome v obci Baška na popisnom č. 98 o čom bola spísaná zápisnica o vykonaní domovej prehliadky v priestoroch, ktoré mal žalobca v prenájme. V priebehu domovej prehliadky boli nájdené rôzne predmety nasvedčujúce vykonávaniu nepovolenej výroby liehu. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že na základe nálezu zisteného domovou

prehliadkou bolo vznesené obvinenie za prečin nepovolenej výroby liehu formou spolupáchateľstva voči žalobcovi a ostatným zúčastneným osobám. Zároveň bol zabezpečený lieh a spotrebiteľské balenia liehu, ktoré boli nájdené pri domovej prehliadke. Vychádzajúc z uvedeného sa žalobca stal daňovým dlžníkom podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení platnom v čase rozhodnom pre posúdenie danej veci (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“) a na základe § 14 ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z. bol povinný podať colnému úradu daňové priznanie v lehote do 3 dní po vzniku daňovej povinnosti a zároveň bol povinný zaplatiť daň v rovnakej lehote. Keďže žalobca daňové priznanie nepodal, správca dane ho vyzval výzvou zo dňa 02. marca 2010 na podanie daňového priznania v lehote 8 dní odo dňa doručenia výzvy. Táto výzva bola doručená žalobcovi 04. marca 2010 a lehota na podanie daňového priznania uplynula 12. marca 2010. Dňa 16. marca 2010 bolo colnému úradu doručené daňové priznanie žalobcu, ktorým ako základ dane priznal množstvo 0 hl a priznal spotrebnú daň 0 eur. Správca dane posúdil údaje ako nesprávne a vyzval žalobcu na opravu v lehote 15 dní. V tejto lehote žalobca chyby neodstránil. Dňa 07. júla 2010 bolo colnému úradu doručené vyjadrenie, v ktorom žalobca uviedol, že je stíhaný ako obvinený, a preto nemožno od neho požadovať, aby poskytol dôkazy proti svojej osobe. Colný úrad si bez súčinnosti žalobcu zabezpečil dôkazy a určil daň podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobca sa bránil tým, že lieh nebol uvedený do obehu ale prešiel do vlastníctva štátu. Správny orgán vyhodnotil námietky ako nedôvodné a vydal rozhodnutie. Odvolací správny orgán dospel k záveru, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou a boli splnené všetky zákonné podmienky na určenie dane. Poukázal na to, že žalobca nepreukázal relevantným spôsobom spôsob nadobudnutia predmetného liehu a spotrebiteľských balení liehu, s čím sa spája daňová povinnosť. Daňová povinnosť vzniká podľa §12 ods. 2 písm. a/ zákona 105/2004 Z. z. aj dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej alebo fyzickej osoby, ak táto osoba nevie preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia liehu. Colné riaditeľstvo vychádzalo okrem dôkazov zistených úradom ako správcom dane aj z dôkazov zistených v trestnom konaní.

Žalobca rozhodnutie žalovaného napadol žalobou zo dňa 18. júla 2011 a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. V žalobe poukázal na to, že žalovaný správny orgán sa nevysporiadal so všetkými námietkami v podanom odvolaní. Predmetné konanie považoval za bezpredmetné, keďže zaistené veci prešli do vlastníctva štátu, čím boli odňaté z jeho dispozície a nemal možnosť spresňovať údaje v daňovom priznaní. Preto neboli splnené podmienky pre určenie dane podľa pomôcok. Bránil sa tým, že daň možno vyrubiť iba z liehu spôsobilého na ďalšie použitie a nie z tekutín určených na zničenie. V tejto súvislosti poukázal na to, že správca dane je povinný zisťovať skutočnosti nielen v neprospech daňového subjektu, ale aj v jeho prospech. V tomto prípade bolo rozhodnutie vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodov obsiahnutých v rozhodnutí odvolacieho orgánu. Poukázal na to, že žalobca nepreukázal spôsob nadobudnutia liehu a spotrebiteľských balení liehu v dôsledku čoho bol vydaný platobný výmer a vyrubená daň. Nemožnosť ďalšieho použitia liehu nezbavuje žalobcu jeho daňovej povinnosti. Daňová povinnosť vznikla dňom zistenia liehu a žalobca nepreukázal nadobudnutie liehu za cenu s daňou, ani doklad potvrdzujúci zaplatenie dane v cene liehu.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a po oboznámení sa s administratívnym spisom podľa § 247 a nasl. OSP dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že pri domovej prehliadke v dome G. boli zaistené predmety nasvedčujúce nedovolenej výrobe liehu, balený lieh aj lieh balený v spotrebiteľských baleniach liehu v druhu a množstve identifikovanom v zápisnici z prehliadky.

Zo zápisnice o výsluchu zadržaného zo dňa 23. septembra 2009 i krajskému súdu vyplynulo, že v predmetnom rodinnom dome v obci Baška 98 si žalobca prenajal a užíval priestory pre svoje podnikateľské aktivity. Žalobca kúpil od občana Maďarska lieh, ktorý bol v koncentrácii 95 - 96 % alkoholu v množstve 6.000 litrov. Dňa 19. septembra 2009 sám riedil lieh v kadiach a pridával živočíšne uhlie, ktoré kúpil v obchode a postupoval odporučeným spôsobom. Dňa 22. septembra 2009 ním plnili fľaše a lepili na ne kolký. Ohľadom tejto skutočnosti bolo vedené aj trestné konanie pre prečin

nepovolenej výroby liehu formou spolupáchateľstva. Súčasťou administratívneho spisu sú aj rozhodnutia o zabezpečení tovaru Colného úradu Košice zo dňa 27. októbra 2009 a 16. decembra 2009, ktorými bol v zmysle § 47 ods. 2 písm. i/ zákona 105/2004 Z. z. v spojení s § 14a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi zabezpečený lieh špecifikovaný v tomto rozhodnutí, a to v tam uvedených množstvách a druhu.

Ďalej krajský súd v odôvodnení svojom rozsudku skonštatoval, že rozhodnutím zo dňa 07. decembra 2009 Colného úradu Košice bolo v zmysle § 14a ods. 3 zákona 511/1992 Zb. rozhodnuté o prepadaní zabezpečeného tovaru v prospech štátu, pričom v colnom konaní zistený skutkový stav veci ďalej zhrnul nasledovne:

Dňa 04. marca 2010 bola žalobcovi doručená výzva Colného riaditeľstva Trebišov zo dňa 02. marca 2010 na podanie daňového priznania v lehote 8 dní. Dňa 12. marca 2010 bolo Colnému úradu Michalovce doručené daňové priznanie na spotrebnú daň z liehu, z ktorého vyplýva nulový daňový základ a nulová daňová povinnosť.

Výzvou zo dňa 28. mája 2010 bol žalobca vyzvaný na odstránenie nedostatkov daňového priznania zo spotrebnej dane z liehu. V písomnom podaní zo dňa 30. júna 2010 žalobca uviedol, že v súvislosti s týmto prípadom je stíhaný ako obvinený, a preto od neho nemožno požadovať, aby poskytol dôkazy proti svojej osobe.

Dňa 24. augusta 2010 bol správcom dane vyhotovený protokol č. 211111840/2010-5364 o určení dane podľa pomôcok špecifikovaných v protokole a konštatovanie, že v danom prípade boli splnené podmienky pre vyrubenie dane podľa pomôcok.

V námietkach proti protokolu žalobca uviedol, že predmetný lieh nebol uvedený do obehu, v čase konania prešiel do vlastníctva štátu, že daňové priznanie bolo riadne podané, a že nebola rešpektovaná zásada § 121 Trestného poriadku a zohľadnená skutočnosť, že lieh sa ukázal ako nespôsobilý na predaj. Na základe uvedeného bol vyhotovený dodatok k protokolu ako súčasť protokolu zo dňa 24. augusta 2010. Tento protokol bol prerokovaný bez účasti daňového subjektu, ktorý sa nedostavil ani správcu dane nekontaktoval.

Dňa 21. októbra 2010 vydal správca dane Colný úrad Michalovce platobný výmer, ktorým určil daňovému subjektu daňovú povinnosť 52.221,61 eur ako spotrebnú daň z liehu za zdaňovacie obdobie 22. septembra 2009.

Svoje rozhodnutie krajský súd podložil citáciou ustanovení § 12 ods. 2 písm. a/, § 13 ods. 2 písm. c/, § 14 ods. 3, § 5 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 105/2004 Z. z., § 42 zákona č. 511/1992 Zb. (v znení platnom v čase rozhodnom pre posúdenie danej veci) považujúc všetky uvedené skutočnosti zohľadnené v správnom konaní za dostatočne preukázané, t. j. mal skutkový stav veci za dostatočne zistený, a preto považoval rozhodnutie za správne a zákonné a námietky žalobcu vznesené v žalobe za právne irelevantné.

Krajský súd mal v preskúmvacom konaní za jednoznačne preukázané, že žalobca nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia liehu v súlade s platnou právnou úpravou, čo ani nebolo sporným. Krajský súd uzavrel, že danom prípade daňová povinnosť v zmysle citovaných zákonných ustanovení vznikla žalobcovi dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádzal u žalobcu, t. j. dňom 22. septembra 2009, preto okolnosť, že tento lieh bol zabezpečený, následne prepadol štátu a bol zničený, nemá na vznik daňovej povinnosti žiadny vplyv. Na vznik daňovej povinnosti nemá vplyv ani účel použitia tohto liehu. Základ dane bol určený v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, a to prepočtom podľa osobitného predpisu, v zmysle ods. 2 § 5 zákona o spotrebnej dani z liehu, zohľadniac výsledky odborných expertíz zaistených vzoriek. Z takto určeného základu dane bola správne vyrubená daň.

O trovách konania rozhodol Krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP, v zmysle ktorého, neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca v zákonnej lehote dňa 07. mája 2012. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a priznať mu náhradu trov konania.

Namietal, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil námietku, že v čase daňového priznania sa proti nemu viedlo trestné stíhanie, a preto v postavení obvineného nemohol byť donucovaný vykonať

úkony, ktorými by usvedčoval sám seba. Namietal tiež, že zaistené liehoviny nespĺňali podmienky podľa §15 ods. 4 zákona č. 105/2004 Z. z..

Krajský súd sa podľa jeho názoru nevysporiadal s okolnosťou, že vlastníkom vecí sa stal štát a že z vecí určených alebo použitých v trestnej činnosti nevzniká daňová povinnosť. Za takéhoto stavu nemožno určiť daňovú povinnosť podľa pomôcok.

Žalobca ďalej poukázal na svoje námietky uvedené v odvolaní zo dňa 22. novembra 2010 proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, na ktorých naďalej zotrval. Namietal, že daňový orgán sa nevysporiadal so skutočnosťou, že zaistené tekutiny boli označené za nespôsobilé na ďalší predaj a ako tovar nespôsobilý na predaj bol zničený.

Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že krajský súd z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

K odvolaniu žalobcu podal stanovisko žalovaný dňa 31. mája 2012. Vo svojom stanovisku sa pridržiaval všetkých doterajších tvrdení a uviedol, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol po vecnej aj formálnej stránke vydaný v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, na základe čoho žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s ktorými sa zakladajú menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy s ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho

konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sám nachádzal u právnickej osoby alebo u fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, je základom dane množstvo liehu vyjadrené v hektolitroch 100 % alkoholu pri teplote 20 oC.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia alkoholom na účely tohto zákona sa rozumie etylalkohol v zmesi s inými alkoholmi a starými látkami, pričom objemová koncentrácia alkoholu sa zistí a vypočíta spôsobom podľa osobitného predpisu (príloha č. 16 III, vyhláška UNSS SR č. 210/2000 Z. z. o meradlách a metrologickej kontrole v znení neskorších predpisov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky za rozhodujúcu skutočnosť pre právne posúdenie veci považuje fakt, že z odobratých vzoriek tovaru po expertíznom preskúmaní v laboratóriu colného riaditeľstva bolo jednoznačne preukázané, že na základe domovej prehliadky u žalobcu dňa 22. septembra 2009 bol nájdený lieh, ktorého pôvod, alebo spôsob nadobudnutia žalobca nevedel preukázať. Žalobca žiadnymi relevantnými dôkazmi túto skutočnosť nevyvrátil a ani nespochybnil, čím v plnej miere naplnil podmienky na aplikáciu § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu, v spojení s § 13 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona.

Zohľadniac túto skutočnosť sa všetky v odvolaní prednesené námietky, ktoré zároveň korešpondujú s rozsahom, v ktorom bolo žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, javia ako irelevantné, lebo nemajú vplyv na rozhodujúcu skutočnosť, že u žalobcu bol nájdený lieh, ktorého pôvod a ani spôsob použitia nevedel preukázať.

Najvyšší súd prihliadnuc na ustanovenie § 250i ods. 3 OSP ako aj na ustanovenie § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011 na námietku žalobcu, že nemohol byť v konaní o vyrubenie dane donucovaný k tomu, aby ako osoba v postavení obvineného z prečinu vykonal úkony, ktorými by sa sám usvedčoval z trestného činu, uvádza, že táto námietka nie je relevantná, nakoľko nie je logicky vysvetliteľná, akým spôsobom by sa žalobca mohol ohroziť prípade v podstate identickej obrany proti obvineniu z prečinu nepovolenej výroby liehu a proti vyrubovaciemu konaniu podľa vtedy platného zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, kde je predmetom konania otázka vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z..

Z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný správny orgán ako aj správny orgán prvého stupňa zabezpečili dostatok dôkazov, tieto správne vyhodnotili, pričom na základe dostatočných podkladov dospeli k správnym skutkovým aj právnym záverom.

Najvyšší súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, rozsahu a dôvodov odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd po podrobnom zhrnutí skutkového stavu veci sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite, i keď stručne, vypořiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správny podľa § 250 j ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca v konaní úspech nemal a žalovaný zo zákona nemá na náhradu trov konania právo.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.